

Ο Άνθρωπος μ' ενάρετη ψυχή, ούτε
διατάζει, ούτε υπακούει...

№ 002 ΙΟΥΛΙΟΣ 2013
Περιοδική έκδοση της Συνέλευσης Αμαρουσίου
<http://ansinamar.blogspot.gr/> e-mail: ansinamar@gmail.com

Άνευ Αντιτίμου

ΑΣΙΜΟΓΥΘΙΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΔΙΕΘΝΗ στη σελίδα 9

Ούτε Κεφάλ, ούτε Αλλάχ

ΘΕΜΑ στη σελίδα 6-7

**Εμπορευματοποίηση
του Δημόσιου Χώρου**

ΑΝΑΛΥΣΗ στη σελίδα 6-7

Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ, Η ΥΦΕΣΗ, ΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΙ ΔΕΙΚΤΕΣ
ΚΑΙ ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΟΥΝ

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

**Η Αλληλεγγύη
ΝΙΚΗΣΕ**

ΟΤΑΝ ΕΝΑ ΣΩΜΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΝΑΧΩΜΑ

στη σελίδα 10

Η ιστορία μιας ακόμη «συνδικαλιστικής» προδοσίας ή πώς να βάλετε τους λύκους να φυλάνε τα πρόβατα

Λίγο πριν το τέλος του περασμένου Απριλίου η κυβέρνηση κατέθεσε προεδρικό διάταγμα για την παιδεία, που προέβλεπε μεταξύ άλλων, την μετάθεση των υπεράριθμων εκπαιδευτικών και παράλληλα την αύξηση του ωραρίου διδασκαλίας για την κάλυψη των κενών που θα προκύψουν από την μείωση των αναπληρωτών από 12000 σε 2000 στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση.

Από την παραπάνω πρόταση ως κρατήσουμε κάποια σημεία : 1. κρόνος κατάθεσης διατάγματος 2. προεδρικό διάταγμα 3. υπεράριθμοι εκπαιδευτικοί 4. αύξηση ωραρίου διδασκαλίας 5. μείωση αριθμού των αναπληρωτών.

Ο κρόνος κατάθεσης του διατάγματος κάθε άλλο παρά τυχαίος μπορεί να χαρακτηριστεί γιατί ο καθένας μπορεί να καταλάβει τον εκβιασμό που υποκρύπτει λόγω των επικείμενων πανελλαδικών εξετάσεων του Μαΐου, κοινώς: «υποκύψτε και μην αντισταθείτε απεργώντας, γιατί θα βάλουμε τα παπαγαλάκια μας, για μια ακόμη φορά, να σας συκοφαντήσουν στα ευεππρέαστα αυτιά του κοινωνικού πολλού για ανευθυνότητα απέναντι στους μαθητές σας και τις οικογένειές τους»

Προεδρικό διάταγμα... και μόνο στο άκουσμα του καταλαβαίνει κανείς ότι πρόκειται για ευθεία προτροπή σε υπακοή και παράδοση άνευ όρων, χωρίς καμία έστω διάθεση διαλόγου, στα πλαίσια ρε αδελφέ της χιλιακουσμένης και πολυθρύλιτης δημοκρατίας

Υπεράριθμοι εκπαιδευτικοί, ο όρος υπό διαφορετικές συνθήκες θα μπορούσε να είναι σύντομο ανέκδοτο, αλλά στη παρούσα φάση μετά από τρία χρόνια μνημονίου, 1930 συγκωνεύσεων – κατάργησης σχολείων, δημιουργίας τάξεων μαμούθ με 30 μαθητές ανά τάξη, μόνο σαν διεστραμμένη παραχάραξη της πραγματικότητας μπορούμε να πούμε ότι μοιάζει.

Αύξηση ωραρίου διδασκαλίας, στις υπάρχουσες 20 διδακτικές ώρες προστίθενται άλλες δύο, όπου αν προσθέσει κανείς για κάθε διδακτική ώρα τις ώρες προετοιμασίας αλλά και τον χρόνο που χρειάζεται ένας εκπαιδευτικός για να πάει από σχολείο σε σχολείο οι εργάσιμες ώρες ξεπερνούν

τις 40. Εύκολα μπορούμε να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι η μόρφωση που θα έχουν τα νέα παιδιά στα δημόσια σχολεία θα υποβαθμιστεί ακόμα παραπάνω, γιατί ένας εκπαιδευτικός που τρέχει σαν τον Βέγγο από δω και εκεί, σίγουρα δεν θα μπορεί να αποδώσει και στην επικείμενη αξιολόγηση θα κριθεί ακατάλληλος. Εδώ αναφωνούμε: τυχαίο δεν νομίζω...

Μείωση του αριθμού των αναπληρωτών, δηλαδή απόλυση 10000 καθηγητών, σε μια χώρα που τα ποσοστά ανεργίας έχουν εκτοξευτεί σε δυσθεώρητα ύψη και ο αριθμός των αυτοκτονιών έχει ξεπεράσει τις 4000 τα τελευταία τρία χρόνια, το να ζητάνε να στείλουν 10000 ανθρώπους με τις οικογένειές τους στην ανεργία αποκαλύπτει για μια ακόμη φορά τις δολοφονικές διαθέσεις αυτών, που ο λαός παρέδωσε την τύχη του στα χέρια τους.

Η απάντηση σε αυτή την ξεκάθαρη επίθεση δεν θα μπορούσε να είναι άλλη: απεργία. Απάντηση που δόθηκε από το 90% των καθηγητών, ακόμα και όταν αποφασίστηκε η επιστράτευση τους από το υπουργείο παιδείας. Εκεί όμως που όλα έδειχναν ότι επιτέλους ένα κομμάτι της κοινωνίας ήταν αποφασισμένο να παλέψει, να αντισταθεί και να δώσει μια μάχη που ενδεχομένως να ξύπναγε από τον βαθύ λήθαργο και την υπόλοιπη κοινωνία, για άλλη μια φορά ο αγώνας προδόθηκε πριν ακόμα ξεκινήσει, από ποιους ; μα από τους καθ' ύλην αρμόδιους, την συνδικαλιστική γραφειοκρατία βέβαια. Έπειτα από αντιπαράθεση των παρατάξεων του ΔΣ της ΟΛΜΕ, της πλειοψηφίας (ΔΑΚΕ, ΠΑΣΚΕ, Αυτόνομη Παρέμβαση του ΣΥΡΙΖΑ) με τη μειοψηφία, αποφασίστηκαν δύο ψηφοφορίες: Η μία επί της πρότασης της ΟΛΜΕ για απεργία και η δεύτερη για

Ιούνιος 1988: Πάτρα συγκρούσεις καθηγητών με την αστυνομία

το εάν υπάρχουν οι όροι για να γίνει η απεργία. Από το σύνολο των προέδρων των ΕΛΜΕ, 18 ψήφισαν ότι υπάρχουν οι προϋποθέσεις για απεργία, 9 ότι δεν υπάρχουν οι προϋποθέσεις και 57 ψήφισαν λευκό. Κατόπιν αυτού, κρίθηκε ότι δεν υπάρχει η απαραίτητη πλειοψηφία για απεργία, αγνοώντας την απόφαση της βάσης για το σπάσιμο της επιστράτευσης.

Για άλλη μια φορά αναδείχθηκε η αντίφαση που κατατρέπει τους εργατικούς αγώνες. Τα συνδικάτα, αντί να είναι η κορυφαία μορφή οργάνωσης της εργατικής τάξης, που συγκροτεί δομές εργατικής αλληλεγγύης, που προτείνει εναλλακτικές λύσεις κοινωνικής οργάνωσης απέναντι στην κοινωνία του κεφαλαίου και που προστατεύει μαχητικά την εργατική τάξη από

τις επιθέσεις του, με τελικό σκοπό την πλήρη ανατροπή της οικονομίας της αγοράς, έχουν μετατραπεί στην καλύτερη περίπτωση σε μηχανισμούς υπεράσπισης υποτυπωδών κλαδικών δικαιωμάτων και στην χειρότερη, αλλά πολύ πιο συντηρημένη περίπτωση, σε πυροσβέστες των εργατικών αγώνων και δεκανίκια του κράτους και του κεφαλαίου.

Η γραμμική άμυνας που θα πρέπει να χαράξει η εργατική τάξη δεν θα μπορεί να είναι άλλη από την πλήρη χειραφέτηση της από τους κάθε λογής εργατοπατέρες και η οργάνωση της σε εργατικές και άλλες συλλογικότητες, από τα κάτω, όπου ο καθένας θα συμμετέχει και θα συνδιαμορφώνει τις αποφάσεις χωρίς ηγέτες και αρχηγίσκους που αποφασίζουν για τους άλλους.

Ακόμη θα πρέπει να ξανακρησμοποιήσει ένα όπλο που ιστορικά έχει αποδειχθεί ότι είναι πολύ ισχυρό στα χέρια της, η αλληλεγγύη. Κάθε φορά που δέχεται επίθεση μια κοινωνική ομάδα, η υπόλοιπη εργατική τάξη να δείχνει έμπρακτα την στήριξη και την συμπαράστασή της μπλοκάροντας την παραγωγική διαδικασία με γενικές απεργίες από πρωτοβάθμια συνδικάτα ομοσποδοποιημένα σε οριζόντια οργάνωση. Τότε μόνο θα μπορέσει να ανακτηθεί η χαμένη αξιοπιστία και τιμή του συνδικαλισμού, τότε μόνο θα αρχίσουν να επιτυγχάνονται τα πρώτα ρήγματα στο καπιταλιστικό οικοδόμημα, τότε μόνο θα κερδηθούν οι νίκες που θα δώσουν ξανά θάρρος και περηφάνια για την συνέχεια του αγώνα μέχρι την τελική ανατροπή.

Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου (IWW) και ο Επαναστατικός Συνδικαλισμός

απόσπασμα από ελληνόφωνο φυλλάδιο. Εκδόθηκε στο Σικάγο το 1921

← καταπατήθηκαν τα σπίτια των, ηρπάσθησαν οι περιουσίες των, εστερήθησαν του δικαιώματος της υπερασπίσεως, ετέθησαν υπό μεγάλας εγγυήσεις, υπεχρεώθησαν εις ακούσιον υπηρεσίαν, απήχθησαν, υπεβλήθησαν εις ασυνήθεις και σκληράς τιμωρίας, επιμωρήθησαν διά προστίμου μεγάλου, απέθανον εις τας φυλακάς αναμένοντες την δίκην των, έπαθον τας φρένας εξ αιτίας βασιανιστηρίων, εστερήθησαν της χρησιμοποίησεως των ταχυδρομείων, της ελευθερίας του λόγου συγκεντρώσεων και κάθε άλλου προνομίου ηγγυημένου υπό του συντάγματος.

Μέλη του I.W.W. εστερήθησαν των ενυπαρχόντων δικαιωμάτων, άτινα επροκηρύχθησαν εις την Προκήρυξιν της Ανεξαρτησίας-ζωή, ελευθερία και επιδιώξις της ευτυχίας. Αίθουσαι και γραφεία του I.W.W. εληλητήθησαν άνευ ενταλμάτων, σύμφωνα με τον νόμον. Περιουσίαι, βιβλία, φυλλάδια, γραμματόσημα και έπιπλα ηρπάχθησαν ή κατεστράφησαν. Είναι εύκολον να αντιληφθή κανείς ότι μόνον άνδρες και γυναίκες θάρρους και πεποιθήσεων, εκουσίως, γίνονται μέλη μιάς τοιαύτης οργανώσεως. Αλλ' οι περισσότεροι δεν προσέρχονται εκουσίως. Εκείνο που τους φέρει είναι η πείνα, τα βάσανα, η πενία, η αθλιότης και η απόγνωσις, όπως οι όχθαι του ποταμού παρασύρονται

από τον ταραχώδη ποταμόν και φέρονται προς την θάλασαν. Ο ταραχώδης ποταμός του καταρρέοντος κεφαλαιοκρατικού συστήματος προμηθεύει τα μέλη του I.W.W. Και τοιοιούτρόπως η φοβερά καταδίωξις, όπως εξαλειφθή και καταπνιγή το I.W.W. απέτυχε. Απ' εναντίας τα διδάγματά μας απλώνονται παντού σαν πυρκαϊά, και ούτε το αίμα ουδέ αι καταδίωξεις δύνανται να τα σαρώσουν. Διά κάθε εκατόν μέλη που ρίπτονται εις τας φυλακάς δεκάδες χιλιάδων προβάλλουν και ενούνται, ζητοκραυγάζοντα εκείνους οι οποίοι μάχονται τον αγώνα τον καλόν.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η εργατική τάξις και η εργοδότρια τάξις δεν έχουν τίποτε το κοινόν. Δεν είναι δυνατόν να υπάρξη ειρήνη. Εφ' όσον η πείνα και η στέρησις ευρίσκονται μεταξύ εκατομμυρίων εργαζομένων ανθρώπων, ενώ ολίγοι, οι αποτελούντες την εργοδότριαν τάξιν, έχουν όλα τα καλά της ζωής. Η πάλη μεταξύ των δύο αυτών τάξεων πρέπει να εξακο-λουθήσθι μέχρις ότου οι εργάται όλου του κόσμου οργανωθώσιν ως τάξις, καταλάβουν την γην και τα μέσα της παραγωγής και εξαλείψουν το μισθοτικόν σύστημα.

Ευρίσκομεν πως η συγκέντρωσις των βιομηχανιών από ημέρας εις ημέραν, περιερχομένη εις ολιγωτέρας χείρας, καθιστά τας εργατικές ενώσεις ανικάνους να παραταχθώσι εις την καθημερινώς αυξανούσαν ισχύν της εργοδοτίας τάξεως. Αι εργατικάι ενώσεις υποστηρίζουν μίαν κατάστασιν πραγμάτων η οποία επιτρέπει το αλληλοφάγωμα μεταξύ των εργατών της ίδιας βιομηχανίας. Επιπροσθέτως αι εργατικάι ενώσεις επιβοηθούν την εργοδότριαν τάξιν παραπλανούντες τους εργάτας με την δοξασίαν, ότι η εργατική τάξις έχει κοινά τα συμφέροντα μετά της εργοδοτίας. Η κατάστασις αυτή δύναται να αλλάξη και τα συμφέροντα της εργατικής τάξεως υποστηριχθώσι διά μιάς οργανώσεως σχηματιζομένης κατά τρόπον που όλα της τα μέλη εις μίαν βιομηχανίαν, η εις όλας τας βιομηχανίας, εάν είναι αναγκαίον, παύσουν να εργάζωνται ασάκις έχει κηρυχθεί απεργία ή έχουν αποκλεισθεί εις ορισμένον κλάδον, σότε η ζημία του ενός είναι ζημία όλων. Αντί του γνωστού συντηρητικού ρητού: «Ενας καλός ημερησίος μισθός εις αντάλλαγμα μιάς εργασίμου ημέρας» εις την επαναστατικήν μας σημαίαν πρέπει να αναγράψωμεν «Κατάργησις του μισθοτικού συστήματος». Είναι η ιστορική αποστολή της εργατικής τάξεως να καταργήσθι τον κεφαλαιοκρατισμόν.

Εμπορευματοποίηση του Δημόσιου Χώρου

«Η σχέση του δημόσιου και ιδιωτικού σε μία κοινωνία αντικατοπτρίζει το βαθμό ακμής ή παρακμής. Ιστορικά έχει αποδειχθεί ότι στις κοινωνίες που ακμάζουν υπάρχει ανεπτυγμένη η συλλογικότητα και αποτυπώνεται η κυριαρχία του δημοσίου στο ιδιωτικό, ενώ σε κοινωνίες που βρίσκονται σε κρίση, η ανάπτυξη των ιδιωτικών συμφερόντων επισκιάζουν το δημόσιο, και ο δημόσιος χώρος επιδέχεται πιέσεις.» (Σαρηγιάννης Γ., 2002)

Ο Δημόσιος Χώρος αποτελεί μοναδικό χωρικό πεδίο όπου οι άνθρωποι μπορούν να βρουν ελευθερία (και σε μεγάλους αριθμούς), χωρίς να υπάρχουν εμπορικά ή οικονομικά κίνητρα. Συνιστά τον τόπο της βιωμένης εμπειρίας, των κοινωνικών και διαπροσωπικών σχέσεων, της συλλογικής κουλτούρας και παράδοσης, της ελεύθερης δημόσιας έκφρασης και του διαλόγου, καθώς και το χώρο της διαμόρφωσης της πολιτικής ταυτότητας, της κοινωνικής συνείδησης, των συλλογικών διεκδικήσεων. Ο δημόσιος αστικός χώρος, και η μορφή του, αποτελούν τον καθρέφτη της κοινωνικής σύστασης της πόλης και των σχέσεων μεταξύ των κατοίκων της «Οι δημόσιοι χώροι αποτελούν ένα παράθυρο στην ψυχή της πόλης» (Sharon Zukin, 1995). Πρόκειται για δημόσιο αγαθό. Άλλο ένα το οποίο θυσιάζεται στο βωμό της αγοράς.

Τα παραδοσιακά χαρακτηριστικά της αθηναϊκής πολεοδομίας, όπως η έλλειψη σχεδιασμού και δαπανών, η γενικευμένη αυθαιρέσια και η κερδοσκοπία πάνω στη γη δεν επέτρεψαν τη δημιουργία μιας «ευρύχωρης» πόλης με πλούσιους και άνετους δημόσιους

χώρους. Το πρόβλημα της έλλειψης δημοσίων χώρων εντάθηκε και ως ένα βαθμό έλαβε νέα μορφή κατά την τελευταία δεκαετία και ιδιαίτερα μετά την ανάληψη της διοργάνωσης των Ολυμπιακών Αγώνων. Τα σχέδια για τη βιώσιμη ανάπτυξη της πόλης που είχαν εκπονηθεί κατά τη δεκαετία του '80 εγκαταλείφθηκαν, και αντικαταστάθηκαν από «νέες πολιτικές πρακτικές, κύρια στοιχεία των οποίων είναι η εμπορευματοποίηση και η ιδιωτικοποίηση των δημοσίων χώρων» (Ν. Μπελαβίλιας 2005), οι συμπράξεις ιδιωτικού και δημόσιου τομέα και η εξασφάλιση καλύτερων προϋποθέσεων για ιδιωτικές επενδύσεις.

Τα τελευταία 3 χρόνια, με άλλοθι την οικονομική κρίση, επικρατεί όλο και εντονότερα η αίσθηση ότι το μόνο ωφέλιμο είναι το οικονομικά επικερδές. Ταυτόχρονα η αδυναμία του κράτους να διαχειριστεί τις συνθήκες, βολικά μεταφράζεται ως αδυναμία δικής μας, και λύση δεν είναι άλλη από την ιδιωτικοποίηση. Δημόσια επικοινωνία (ΟΤΕ), δημόσιο νερό (ΕΥΔΑΠ), δημόσια ενημέρωση (ΕΡΤ)... όλα έχουν μια τιμή. Έτσι και ο δημόσιος χώρος τεμαχίζεται και πωλείται. Οι παραλίες γίνονται ιδιωτικές, οι πλατείες γεμίζουν

τραπεζοκαθίσματα της καφετέρας που κατέθεσε την καλύτερη οικονομική προσφορά, κάθε διαθέσιμος χώρος διατίθεται για διαφήμιση.

«Αξίζει να σημειώσουμε ότι ο δημόσιος χώρος μεταφράζεται από την Τοπική Αυτοδιοίκηση ως ιδιωτικός χώρος του δήμου. Ουσιαστικά η λέξη δημοτικός χώρος ισοδυναμεί πρακτικά με την κατά βούληση χρήση του χώρου από πλευράς του δήμου. Άναλογως και από ιδιώτες. Ουσιαστικά πρόκειται για μία απάνθρωπη και άκρως αντιδημοκρατική στάση που αλλοιώνει το αστικό τοπίο και αιχμαλωτίζει τις ελάχιστες σπθμαές γης σε εμπορικές δραστηριότητες.» (Δ. Χλωπσιούδης, 2012)

Στο δήμο Αμαρουσίου αντίστοιχα τα παραδείγματα είναι πάρα πολλά. Σημαντική απώλεια δημόσιου χώρου για τον δήμο, όταν παραχωρήθηκαν από την πολιτεία 43 στρέμματα δημοσίας γης που άνηκαν στον ΟΕΚ (Οργανισμός Εργατικής Κατοικίας) για την κατασκευή του «Χωριού Τύπου» του Αθήνα 2004. Το «Χωριό Τύπου» δεν άνοιξε ποτέ αφού στη θέση του το 2006 ανοίγει το «the Mall Athens». Έναντι των 75.000τμ καταναλωτικού ναού, ο κ. Λάτσης είχε υποσχεθεί την

δημιουργία δημόσιου πάρκου υψηλού πρασίνου στα υπόλοιπα στρέμματα. Πράσινο σήμερα δεν υπάρχει πουθενά στη γύρω περιοχή, ενώ το μεγαλύτερο αυθαίρετο της Ευρώπης συνεχίζει να λειτουργεί. Η συνεισφορά της ελληνικής πολιτικής ελίτ (Σημίτης, Καραμανλής, Παλιώτης, Βενιζέλος, κ) για την πραγματοποίηση του έργου, όπως και η μηδενική αντίδραση των διαδοχικών κυβερνήσεων έκτοτε, είναι εντυπωσιακή.

Βέβαια η καταπάτηση του Δημόσιου Χώρου δεν εκφράζεται πάντα σε τόσο μεγάλες κλίμακες, αλλά βρίσκεται και στην πραγματικότητα των μικρών πεζοδρόμων, των πλατειών γειτονιάς,

των τοπικών κέντρων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η αξιοποίηση της περιοχής γύρω από τον σταθμό ΗΣΑΠ Αμαρουσίου, όπου αναλόγως την εποχή οι χώροι συνάντησής μας γεμίζουν προϊόντα. Από το πανηγύρι δεν λείπει ένα μικρό Λούνα Παρκ και η εκκωφαντική (κακόγουστη) μουσική. Μάλιστα για την έκδοση αδειάς εκμετάλλευσης των περιπέτρων υπάρχει online αίτηση στο site του δήμου (<http://www.maroussi.gr/frontoffice/portal.asp?page=NODE&cnode=146>), μαζί με μια πληθώρα άλλων αδειών που αφορούν στην εμπορική αξιοποίηση του δημόσιου χώρου. →

ΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΧΩΡΟ

Ο «κοινωνικός χώρος» στον Lefebvre

Την δεκαετία του '60 το ζήτημα του χώρου αποτελεί κεντρικό σημείο ενδιαφέροντος των θεωρητικών ρευμάτων της εποχής, όπως Καταστασιακοί και Δαπανών, κλπ. Ο Henri Lefebvre υπήρξε ένας από τους θεωρητικούς, που ασχολήθηκε έντονα με τον ρόλο του χώρου. Στην διαλεκτική μεταξύ χώρου - κοινωνίας, ο Lefebvre υποστήριξε ότι ο «κοινωνικός χώρος» αποτελεί πεδίο εσωτερικών εντάσεων, όπου εντοπίζονται όλες της κανονικότητας, πρόσφορο έδαφος για την ανάπτυξη αντίρροπων δυνάμεων. Ο κοινωνικός χώρος είναι κάτι ανεξαρτητοποιημένο, κάτι δυναμικό που έχει «δική του ζωή», όπως χαρακτηριστικά αναφέρει[1].

Στο «La production de l'espace», ο Lefebvre[2] αναπτύσσει μια πορεία σκέψης πάνω στους τρόπους παραγωγής του χώρου. Υποστηρίζει λοιπόν, ότι «η παραγωγή του κοινωνικού χώρου είναι κοινωνική πρακτική»[3]. Δηλαδή ότι κάθε χώρος αποτελεί συλλογικό προϊόν και εξαρτάται από την κοινωνία στην οποία παράγεται. Θεωρεί, πως ο χώρος δεν αποτελεί μια «αθώα» αναπαράσταση αλλά ότι, ενώ πυροδοτεί τις αρχές και τις αξίες της αστικής κοινωνίας, αποτελεί και πεδίο συνεχούς αμφισβήτησης της κυριαρχίας της. Σύμφωνα με τον ίδιο, «ο χώρος της καπιταλιστικής κοινωνίας μοιάζει απόλυτα εκλογικευμένος»[4]. Δηλαδή η στρατηγική και η γνώση για την παραγωγή του χώρου καθορίζουν όχι μόνο την υλική μορφή

του αλλά και τον κοινωνικό του περιεχόμενο. Ο καπιταλιστικός χώρος αντιμετωπίζεται ως εμπόρευμα, πουλιέται και αγοράζεται, μοιάζει λογικός, ωστόσο είναι παράλογα τεμαχισμένος. Η έλλειψη του «μοντέρνου νέο-καπιταλισμού»[5], όπως τον αποκαλεί ο Lefebvre, καθιστά την πραγματικότητα του κοινωνικού χώρου αρκετά πιο περίπλοκη. Η παγκοσμιοποιημένη πια αστική κοινωνία, η οποία εγκαθιστά υπερεθνικά κέντρα κυριαρχίας, θέτει ως κεντρικό αίτημα την αναπαραγωγή των σχέσεων παραγωγής. Η κυριαρχία της δεν συμπίπτει πια με τη απλή αναπαραγωγή των μέσων παραγωγής αλλά πραγματοποιείται μέσω άλλων διαδικασιών-μηχανισμών, αυτών της καθημερινότητας, της εργασίας, της κουλτούρας, της ψυχαγωγίας, σε χώρους όπως το σχολείο, το πανεπιστήμιο, ο χώρος εργασίας, το γήπεδο, και τον δημόσιο χώρο γενικότερα.

Καταστασιακή Διεθνής, το θέαμα, η δημιουργικότητα στην πόλη

Στην εισαγωγή του «Το Δικαίωμα στην Πόλη» ο Σ. Σταυρίδης γράφει: «[...] ο Λεφέβρ, όπως και τόσοι θεωρητικοί και καλλιτέχνες της πρωτοπορίας του μεσοπολέμου αλλά και της μυθικής δεκαετίας του εξήντα, έβρισκε στην πόλη όχι μόνο την φρίκη αλλά και την ελπίδα, όχι μόνο την τάξη αλλά και την αταξία, όχι μόνο την αναπαραγωγή των κυρίαρχων αξιών αλλά και την αμφισβήτησή τους, όχι μόνο την κανονικοποιητική ρουτί-

να αλλά και την απελευθερωτική γιορτή»[6]. Τέτοιοι θεωρητικοί και καλλιτέχνες ήταν και η πολιτική ομάδα «Καταστασιακή Διεθνής», οι οποίοι μάλιστα διατηρούσαν έντονες σχέσεις με τον Lefebvre.

Οι Καταστασιακοί ασχολήθηκαν κατά κόρον με την διερεύνηση ενός εναλλακτικού τρόπου ζωής και ανθρώπινης ολοκλήρωσης, διαφορετικής απ' αυτήν που επέβαλε ο σύγχρονος καπιταλισμός. Υποστήριξαν ότι ο φετιχισμός των αγαθών, η αντικειμενοποίηση προσώπων και καταστάσεων, η «πραγματοποίηση» των ανθρωπίνων και κοινωνικών σχέσεων, είναι το μέσο για την μετάβαση από την εμπειρία στην αναπαράστασή της, από την κοινωνία στην «Κοινωνία του Θεάματος». Παρότρυναν, στην οικειοθελή κατασκευή «καταστάσεων» που συμβάλουν σε ένα είδος απελευθέρωσης από το κατεστημένο, που συμβάλουν στην επανάκτηση της πιο θεμελιώδους και πολύτιμης ανθρώπινης αξίας, της δημιουργικότητας. Με δημιουργικότητα λοιπόν αντιμετώπιζαν και την πόλη και τους δημόσιους χώρους. Μέσα από την θεωρία της «ψυχογεωγραφίας», μελέτησαν την πόλη πέραν των κλασικών πολεοδομικών μεθόδων, χαρτογραφώντας τη με βάση την ατμόσφαιρα και την εκφραστικότητα του χώρου, προσφέροντας έτσι μια καλλιτεχνική ανάγνωση του αστικού πεδίου. Πίστευαν στη μεταστροφή της πόλης από χώρο έκφρασης της εξουσίας, σε χώρο αυτοέκφρασης της κοινωνίας[7]. Έτσι ο δημόσιος χώρος αντιμετωπίζεται σαν ένα ενιαίο, ροϊκό περιβάλλον στο οποίο δίνεται έμφαση στην εξερεύνηση, το παιχνίδι, τη δημιουργία, την εφαρμοσμένη τέχνη από όλους, ως μέθοδο οικειοποίησης.

[1] Lefebvre, H. (2007a), The Production of Space, Oxford: Blackwell Publishing, σελ.26. [2] Lefebvre, H. (2007a), The Production of Space, Oxford: Blackwell Publishing, σελ.26-33. [3] Lefebvre, H. (2007a), The Production of Space, Oxford: Blackwell Publishing, σελ.30. [4] Lefebvre, H. (2007β), Δικαίωμα στην Πόλη, Αθήνα: Κουκίδα, σελ.218. [5] Lefebvre, H. (2007a), The Production of Space, Oxford: Blackwell Publishing, σελ.32. [6] Σταυρίδης, Σ. (2007), «Α. Λεφέβρ. Η απελευθερωτική προοπτική της πόλης-έργου», στο Το Δικαίωμα στην Πόλη, Αθήνα: Κουκίδα, σελ.8. [7] Chhtcheglov, I. (1953), Formulary for a New Urbanism, όπως παρατίθεται: <http://www.bopsecrets.org/SI/Chhtcheglov.htm>

ΘΕΜΑ | Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΧΩΡΟΣ_ΣΥΝΝΕΤΕΥΞΗ

Η Πλατεία Ηρώων

Η πλατεία Ηρώων στο Μαρούσι αποτελεί εδώ και πολλά χρόνια ένα δημόσιο χώρο που συγκεντρώνει μια ιδιαίτερα έντονη παρουσία νεολαίας με πολύ συγκεκριμένα χαρακτηριστικά. Οι skaters που μαζεύονται εκεί, λένε ότι η πλατεία αυτή είναι το «σπίτι» των skaters από τα βόρεια και όχι μόνο. Αλλά ο χώρος αυτός δεν ήταν πάντα τόσο διαθέσιμος σε αυτούς τους ανθρώπους. Βρήκαμε έναν από τους «παλιούς» skaters της Ηρώων και του κάναμε μερικές ερωτήσεις:

Πόσο καιρό κάνεις εσύ skate, και πόσο από αυτόν πηγαίνεις στην Ηρώων;

Κάνω skate από το 2001, δηλαδή 12 χρόνια, και στην Ηρώων ξεκίνησα να πηγαίνω το 2002. Όταν άρχισα skate η Ηρώων ήταν ψιλο-ιδανικό μέρος, τότε όλοι θα πηγαίναμε Ηρώων που ήμασταν βόρεια.

Η Ηρώων σήμερα είναι γεμάτη skaters. Ήταν πάντα τόσο φιλικό και ανοικτό περιβάλλον για εσάς;

Όταν ξεκίνησα να κάνω εγώ στην πλατεία, ήταν πολύ λιγότερα τα άτομα, πολύ πιο κλειστός κύκλος, αλλά δεν υπήρχε ποτέ θέμα. Μπορούσες να πας στην πλατεία να κάνεις ακόμα και αν δεν ήξερες κανέναν. Με τους Ολυμπιακούς Αγώνες που «ξαναφτιάξανε» υποτίθεται την Ηρώων, υπήρξαν δύο χρόνια που δεν μπορούσες να κάνεις. Είχαν βάλει και security να φυλάει τα αγάλματα και τα έργα τέχνης που 'χαν στήσει. Αυτό σιγά σιγά εξασθένησε σαν κατάσταση και τώρα πάλι πάμε κανονικά, χωρίς πρόβλημα. Το μόνο θέμα που μπορείς να αντιμετωπίσεις είναι με κάποιον από αυτούς που έχουν τις ταβέρ-

νες, αν έχουν κόσμο και πας προς τα εκεί, μπορεί και να πάρει λάστιχο να σε βρέξει! Έχει καιρό να μου συμβεί αλλά γενικά παίζει αυτό. Ρε παιδί μου, πριν αρχίσουν τα έργα σε όλη την Αθήνα για τους Ολυμπιακούς, η Ηρώων ήταν τελείως διαφορετική, και από άποψη υλικών και από το πόσες ταβέρνες υπήρχαν, ήταν μια πλατεία πιο low profile. Μετά τα χρόνια εκεί 2004 με 2006-7 ήταν πολύ δύσκολη η πρόσβαση. Θα σε έβριζε ο ταβερνιάρης, θα σε έβριζε ο σκευοκράτης, κάποια φορά είχαν έρθει και μπάτσοι, γιατί ξέρεις ο δήμαρχος είχε βάλει αυτά τα λεφτά στην Ηρώων, είχε βάλει και ταμπέλα που έλεγε ότι έγινε στη θητεία του, μην του καλάσουμε το image...

Απασχολεί τους skaters η τόσο έντονη εμπορευματοποίηση του χώρου του skate; Τα θυμάσαι πάντα έτσι τα πράγματα;

Στην Ελλάδα δεν ήταν πάντα έτσι, δηλαδή τόσο έντονο. Αλλά η εμπορευματοποίηση έπαιξε από όταν ήμασταν μικρά. Πάντα θέλαμε την καινούργια σανίδα με το logo, αλλά ήταν πολύ ακριβή. Τώρα που έχει διαδοθεί τόσο, τα προϊόντα έχουν πολλαπλασι-

αστεί, οι τιμές έχουν πέσει. Δεν ξέρω αν είναι καλό ή όχι, αλλά νομίζω ότι είναι κάτι το οποίο είναι έτσι και θα 'ναι έτσι πάντα. Η ενόχληση για μένα είναι ότι παλιότερα το skate, και ότι γινόταν γύρω από αυτό, ήταν από ανθρώπους που το πονάγανε. Τώρα που είναι κερδοφόρο σαν business θα 'ρθει κι ο άσχετος να προσπαθήσει να κάνει λεφτά από τα «σπόρια». Το καλό είναι πως αν δεν είσαι από «μέσα» δύσκολα θα πετύχει. Τα πράγματα προωθούνται από τους ίδιους τους skaters, υπάρχει κάπως μια κριτική σκέψη. Κάπως στην Ελλάδα δεν γίνεται αυτό που συμβαίνει εξωτερικά. Εμπορευματοποιημένος, ναι, αλλά ακόμα και στην Αθήνα, που ναι και μια μεγάλη πόλη, ο χώρος του skate παραμένει μια κλειστή κοινωνία, κάπως γίνεται και γνωρίζομαστε πάνω κάτω όλοι μεταξύ μας, υπάρχει ένα «δέσιμο».

Υπάρχουν άλλα παραδείγματα δημόσιου χώρου στην Αθήνα που οι skaters διεκδίκησαν ή και διεκδικούν ακόμα;

Το καλύτερο παράδειγμα αυτοδιαχειριζόμενου χώρου που έχουν αναλάβει skaters, είναι το skatepark στο άλσος Βεΐκου. Ήταν ένας χώρος που ρήμαζε, τον ζητούσαν τα παιδιά εκεί και τους παραχωρήθηκε να τον αξιοποιήσουν. Φτιάξανε εκεί μόνοι τους κατασκευές, κυρίως από ξύλο. Κάποια στιγμή που αρχίσανε να κάνουν και πράγματα από τοιμέντο υπήρξαν αντιδράσεις, γιατί ήταν πιο μόνιμα. Ο δήμος πχ. κάτι Χριστούγεννα ήθελε να το κάνει παγοδρόμιο, αλλά τελικά δεν πέτυχε, και ακόμα σήμερα το πάρκο λειτουργεί εκεί έτσι. Αυτοδιαχειριζόμενο τελείως. Δηλαδή τα παιδιά το τρέχουν μόνοι τους, κατασκευές δικές τους, το προσέχουν, το καθαρίζουν...

Θεωρείς ότι οι skaters έχουν συνείδηση ότι αυτές οι «μάχες» που δίνουν έχουν ίσως και κοινωνικοπολιτικά χαρακτηριστικά;

Έχεις μια σύγκρουση με μια μορφή εξουσίας, ναι. Αλλά τι γίνεται: όταν κάνεις skate ξέρεις ότι το μάρμαρο και το πλακάκι θα το σπάσεις, κι αυτό μπορεί να μην αρέσει στον άλλον και δεν έχει και άδικο. Δηλαδή εγώ από πολύ μικρός έρχομαι συνέχεια αντιμέτωπος με απόψεις του στυλ «κάνεις φασαρία» και «καλάς την πλατεία και μετά εγώ την πληρώνω στα δημοτικά μου τέλη». Όταν κάνεις skate πάντα θα 'χεις θέμα με τους γύρω σου, θα σε βρίσουν, θα σε αντιμετωπίσουν σαν περιθωριακό τύπο που σπάει και τα νεύρα, και τα υλικά. Από εκεί και πέρα είναι πως θα το αντιμετωπίσεις σαν άτομο. Συνήθως επικρατεί το «δεν μας χέζεις, ποιο είναι το πρόβλημα σου που περνάω εγώ καλά;». Γιατί δηλαδή ο άλλος να με περιορίσει και να με εμποδίσει να κάνω αυτό που μου αρέσει; Υπάρχει λοιπόν μια σύγκρουση με τους γύρω, αλλά μόνο όταν αυτοί το θέλουν. Πχ. θα 'ρθει ο ταβερνιάρης στην Ηρώων να σε κράξει που ενοχλείς τον έναν του πελάτη, που δεν μοιάζει καν να ενοχλείται και κάθεται και διαβάζει εφημερίδα. Ε, εκείνον θα τον αντιμετωπίσεις σαν τον κάθε κολημένο που μπορεί να σε κράξει για το σπιδίποτε. Δεν θα τον πάρεις στα σοβαρά. Έχει μια τάση πάτως αμφισβήτησης των γύρω.

Τι είναι τελικά για έναν skater η πόλη του;

Παιχνιδότοπος! Ρε παιδί μου, ξεπερνάει τα όρια τα συμβατικά, τα πολεοδομικά στοιχεία. Αυτά που για τους περισσότερους δεν σημαίνουν κάτι, και δεν έχουν καμία σημασία, πχ. ένα κεκλιμένο επίπεδο, ένα πεζοδρόμιο, ή ακόμα και κατασκευές που είναι εκεί για να εντυπωσιάσουν, για εμάς είναι παιχνίδια και τα αξιοποιούμε για skate. Και ακόμα και αν υπήρχαν οι υποδομές, και υπήρχαν skatepark παντού, θα κάναμε στις πλατείες, θα κάναμε στα πεζοδρόμια, θα κάναμε έξω από τα σπίτια μας, θα κάναμε στους δρόμους. Είναι μέσα στη φύση του skate να κάνεις μέσα στην πόλη. Είναι σαν περπατάει. Είναι κάτι που δεν έχει φτιαχτεί γι' αυτό κι εσύ σαν άτομο το βλέπεις έτσι, σαν εξερεύνηση.

Παρά λοιπόν την πλήρη εμπορευματοποίηση του skate σαν άθλημα, βλέπουμε τους skaters να δημιουργούν μεταξύ τους πολύ έντονες σχέσεις κάνοντας αυτό που τους αρέσει, και δημιουργούν μια κοινότητα με έντονη ταυτότητα γύρω από το δημόσιο χώρο που διεκδικούν. Είτε γίνεται σκόπημα, είτε γίνεται απλώς αυθόρμητα μέσα από την διαδικασία της κοινωνικοποίησης, του αθλητισμού, της ψυχαγωγίας, η καθιέρωση της πλατείας Ηρώων ως χώρος ελεύθερης συνείδησης της κοινωνικής ομάδας των skaters, αποτελεί παράδειγμα επιτυχημένης διεκδίκησης δημόσιου χώρου. Μακάρι για όλους μας η πόλη να μεταλλαχθεί σε ένα ατελείωτο πεδίο ελευθερίας και δημιουργίας...

Ανάμεσα στις κατηγορίες συναντάμε «Άδεια Μικροπωλητή», άδειες σχετικές με «φωτεινές επιγραφές, διαφημιστικές στίλες», ιδιαίτερο ενδιαφέρον έχει η επιλογή των λέξεων για την «Κατάληψη κοινόχρηστων χώρων για πρατήριο υγρών καυσίμων» και την «Κατάληψη κοινόχρηστων χώρων για τραπέζοκαθίσματα». Στεκούμενοι στην τελευταία κατηγορία αξίζει να αναφερθούμε στην έμμισση αναγνώριση της κατάληψης του κοινόχρηστου χώρου και η μετατροπή του σε ένα δάσος από καρεκλάκια κι ομπρελίτσες της κάθε καφετέρινας, όπως συμβαίνει στην πλατεία Εθ.Αντιστάσεως, πίσω από τον ΗΣΑΠ. Ναι, αυτός ο χώρος κάποτε ήταν μια ελεύθερη πλατεία στην οποία μπορούσαμε να συννευρευθούμε χωρίς να χρειαστεί να καταβάλλουμε τα 5 ευρώ του καφέ. Οι οικονομικές συγκυρίες κρησιμοποιούνται για άλλη μια φορά, αιτιολογώντας την παράλογα αυξημένη κατάληψη του ελεύθερου χώρου που μας ανήκει. Μάλιστα τον προηγούμενο μήνα σε ένα μίρασμα που επικυριρήθηκε από το «Αζυμούθιο» στον εν λόγω χώρο συναντήσαμε τις έντονες αντιδράσεις των υπευθύνων, με πρόφαση ότι «ενοχλούμε τους πελάτες» όταν διανέμουμε δωρεάν την εφημερίδα μας. Δηλαδή ο δημόσιος χώρος και η δράση μέσα σε αυτόν, πλέον ελέγχεται από εμπορικά συμφέροντα. Και αν αυτό το συμβάν μοιάζει υπερβολικό, πληροφορούμε τον κάτοικο Αμαρουσίου ότι υπάρχει στο site του δήμου και «Εκδοση άδειας χρήσης μουσικών οργάνων». Δηλαδή αν θέλουμε να βγούμε σε μια πλατεία με την παρέα μας να παίξουμε μουσική, πρέπει να ζητήσουμε ειδικά άδεια από τις δημοτικές αρχές. Μην τυχόν και ενοχληθεί κανένας πελάτης...

Εδώ έχε νόημα να θίξουμε και την «Βιοκλιματική Ανάπλαση Ιστορικού και Εμπορικού Κέντρου Αμαρουσίου», όπως προωθείται. Διαβάζοντας λοιπόν τα στοιχεία που παραθέτει ο δήμος (http://www.maroussi.gr/appdata/userstexts/images/2013/01/dhmosios_dialogos_gia_biolimatikh_apanlash.pdf) περί διαφάνειας διαδικασιών, περί δήθεν αναβάθμισης πρασίνου, περί δημιουργίας «πιδάκων νερού και εναλλακτών αέρα» (!), φτάνουμε στους στόχους της ανάπλασης. Από τους 6 κύριους που τίθενται, οι 2 είναι οι εξής:

«Η αισθητική και λειτουργική αναβάθμιση του ιστορικού εμπορικού κέντρου.»

«Η αναβάθμιση και ανάδειξη της τοπικής αγοράς, με την προσθήκη στοιχείων που θα αναδεικνύουν την ταυτότητα και το χαρακτήρα της, στοιχείο που σήμερα λείπει και αποτελεί μεγάλο ανταγωνιστικό μειονέκτημα.»

Δηλαδή στην αναδιαμόρφωση του δημόσιου χώρου του Αμαρουσίου (Πλ. Αγίας Λαύρας, οδοί Ερμού, Δήμητρος, Πλαστήρα, κα), είναι βασικό μέλημα τα εμπορικά και οικονομικά οφέλη. Άλλη μια φορά που κυρίαρχη αξία είναι η εμπορική, που οι χώροι που μας ανήκουν θυσιάζονται στις αγορές, που η ποιότητα ζωής μας παίρνει μια τιμή.

Ο Δημόσιος χώρος, ο Ελεύθερος χώρος, ο Κοινωνικός χώρος είναι χώρος που μας ανήκει. Είναι ο χώρος της κοινής ζωής μας. Δεν αρκεί η αντίσταση και η υπεράσπιση αυτών που μας μένουν. Είναι επιτακτική η διεκδίκηση και νέων πεδίων ελεύθερης συνείδησης, όπου θα αναζητούμε την ιδιαίτερη ταυτότητα μας, την ταυτότητα της γειτονιάς μας, την κουλτούρα μιας κοινότητας. Να δώσουμε αξία στην κρίση της γης και όχι στο εμπορευματοτικό της αντίκτυπο. Συμμετέχουμε σε αυτοοργανωμένες συνελεύσεις, όπου παίρνουν οι χρήστες τις αποφάσεις για τους χώρους που κατοικούν. Οι ελεύθεροι δημόσιοι χώροι δεν είναι ουτοπίες, εμείς τους διαμορφώνουμε, είναι οι χώροι που ζούμε, είναι τα σπίτια μας...

Άποψη της πλατείας με skaters

ΔΙΕΘΝΗ

Ούτε Κεμάλ, ούτε Αλλάχ

Την Παρασκευή 31/5/2013 ο λαός της Ιστανμπούλ, βγήκε στους δρόμους και "κατέλαβε" το πάρκο Γκεζί δίπλα στην πλατεία Ταξίμ στο κέντρο της πόλης. Αφορμή για την αντίδρασή τους ήταν η απόφαση της κυβέρνησης να απαλλοτριώσει το πάρκο και να δώσει την έκταση σε ιδιώτη για να χτισθεί το 94ο εμπορικό κέντρο της πόλης και ένα ακόμα τζαμί. Κεφάλαιο και εκκλησία πάνε μαζί και στην Τουρκία!

Το βράδυ της ίδιας μέρας και ενώ ο κόσμος αυξανόταν και κατασκίνωνε στο χώρο, η αστυνομία επιτέθηκε στο πλήθος με πρωτοφανή αγριότητα ακόμα και για τα δεδομένα της σημερινής Τουρκίας.

Αποτέλεσμα: δεκάδες τραυματίες, πολλοί από τους σοβαρά. Ένας έχασε το μάτι του, ένας άλλος το αυτί και την ακοή του. Με το πρώτο φως της ημέρας η αντίσταση απλώνεται σε όλη την πόλη όπως και στην Άγκυρα, τα Άδανα και την Σμύρνη. Οι συγκρούσεις γενικεύονται και οι πρώτοι νεκροί πέφτουν ποτίζοντας με το αίμα τους την εξέγερση που θα ακολουθήσει.

Μέσα σε 2 μέρες, σε 46 πόλεις πραγματοποιούνται συγκρούσεις με την αστυνομία, απαλλοτριώσεις αγαθών και επιθέσεις σε καπιταλιστικούς στόχους (τράπεζες, καταστήματα πολυεθνικών κτλ).

Οι συλλήψεις κοντεύουν τις 4000 σε όλη τη χώρα, άλλοι τόσοι τραυματίες και μέχρι τώρα 3 νεκροί (σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία) από την αστυνομική βαρβαρότητα. Βίντεο δείχνει ξεκάθαρα το θάνατο του διαδηλωτή, όπου πυροβολήθηκε με πραγματικά πυρά στο κεφάλι. Νωρίτερα, ένας άλλος νεαρός διαδηλωτής έχασε τη ζωή του όταν τον παρέσυρε αυτοκίνητο που πέρασε μέσα από ομάδα διαδηλωτών παρά τις προειδοποιήσεις. Για τον διαδηλωτή εκτός από την οργάνωση του SODAP, ανακοίνωση εξέδωσε και η ομάδα χάκερς RedHack, της οποίας φέρεται να ήταν επίσης μέλος. Η ομάδα RedHack υπονοεί ότι ο θάνατος του 20χρονου οφείλεται σε οργανωμένο σχέδιο. Τέλος, ένας ακόμα διαδηλωτής, φοιτητής, δέχτηκε ριπή νερού από αέρα, έμεινε ανείσθητος και κατέληξε στο νοσοκομείο από καρδιακή προσβολή.

Τίποτα όμως δε μπορεί να κρύψει την φλόγα. Η παγκόσμια αλληλεγγύη εκφράζεται σε όλον τον κόσμο με κάθε τρόπο. Κείμενα, πανό, συγκεντρώσεις, διαμαρτυρίες και πορείες στις προσβείες της Τουρκίας, δείχνουν περίτρανα ότι οι Τούρκοι εξεγερμένοι δεν είναι μόνοι.

Η διεθνιστική αλληλεγγύη είναι το όπλο μας. Ο πόλεμος είναι ταξικός. Η πλατεία Ταξίμ, το πάρκο Γκεζί είναι μόνο η αφορμή.

Ελλάδα... αλά Τούρκα

Στην Ελλάδα οι εντολοδόχοι της τρόικας, κρατούν "ίσες αποστάσεις", μεταδίδουν τους λόγους του Ερντογάν, αναπαράγουν τα γνωστά στερεότυπα της βίας των διαδηλωτών και των σπασμένων μαγαζιών.

Τρανό παράδειγμα αισχρότητας ο Σκαί που μετέδωσε το θάνατο του διαδηλωτή από την αέρα υποστηρίζοντας πως «αντιεξουσιαστικής προκαλούσε την αέρα και έτσι πέθανε μπροστά στην κάμερα».

Ακολουθούν αναλύσεις του τύπου "αυτό δεν είναι εξέγερση, δεν είναι Αραβική άνοιξη" κτλ., δείχνοντας έτσι έκδηλα τον φόβο τους μπροστά στις λαϊκές εξεγέρσεις και τα ακηδεμόνευτα κινήματα. Προσπαθούν να μετριάσουν τα γεγονότα και να αποπροσανατολίσουν την κοινή γνώμη. Τρέμουν στην ιδέα ότι οι από κάτω θα απαντήσουν σε Ασία, Ευρώπη και Αραβικό κόσμο. Τρέμουν την εξάπλωση της εξέγερσης στα Βαλκάνια. Ανακάλυψαν επιθέσεις σε Έλληνες, κατηγορούν τους διαδηλωτές για βανδαλισμούς και ζη-

μιές στο Ελληνικό προξενείο. Η αλήθεια είναι ότι κανείς Έλληνας δεν χτυπήθηκε και όσο αφορά το προξενείο ξέχασαν να μεταφράσουν τα συνθήματα που γραφτήκαν: "Ταγίφ φύγε κι εσύ και αυτοί" και "Αλληλεγγύη στο λαό της Ελλάδας". Όσοι συνεργάζονται με το καθεστώς της Τουρκίας είναι στόχος.

Μπροστά στις γεωστρατηγικές και πολιτικές συμφωνίες των Σαμαρά-Ερντογάν-Ευρώπης, οι λαοί υψώνουν το βλέμμα και αντιστέκονται. Πέρα από τους αγωγούς αερίου και τα πετρέλαια του Αιγαίου, οι λαοί φωνάζουν "Μέχρι εδώ, Yeterli".

Αποκομμένο γεγονός δεν μπορεί να αποτελεί η απαγωγή από την Ελληνική Αστυνομία, του 24χρονου Τούρκου πολιτικού πρόσφυγα Bullut Yayla την Πέμπτη 30/5 στις 9.30μμ από το κέντρο της Αθήνας μπροστά στα μάτια των περαστικών.

Ο Bullut εντοπίστηκε από ομάδα δικηγόρων στα χέρια των μυστικών υπηρεσιών της Τουρκίας στην Ιστανμπούλ μετά από 2 μέρες. Σύμφωνα με πληροφορίες, ομάδα ατόμων που μιλούσε ελληνικά και άλλη μια που μιλούσε Αγγλικά τον ξυλοκόπησε και τον παρέδωσε στους Τούρκους πράκτορες. Άλλη μια υπόθεση Οτσαλάν, με την προεβία των ΗΠΑ σε ρόλο ταγού της τρικομματικής κυβέρνησης.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟ ΛΑΟ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟ BULUT YAYLA - ΑΔΕΡΦΕΣ ΚΑΙ ΑΔΕΡΦΟΙ ΜΑΕ ΔΟΥΡΑΓΙΟ

Turkiye deki isyancilara dayanisma
ΟΜΑΔΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗΣ ΣΚΕΨΗΣ NEGROROJO
Κορυδαλλός 7/6/2013

ΟΙ ΤΡΥΠΙΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ ΤΟΥ ΤΡΑΠΕΖΙΤΗ...

Ήταν Ιανουάριος του 2007 όταν ο πρόεδρος της παγκόσμιας τράπεζας Paul Wolfowitz (πρώην «γεράκι» του Πενταγώνου), χρειάστηκε να βγάλει τα παπούτσια του προκειμένου να μπει σε ένα Τούρκικο τζαμί κάπου στην Αδριανούπολη. Μόλις έβγαλε τα πανάκριβα και καλογουαλισμένα παπούτσια του, δύο δάχτυλα ξεπρόβαλαν μέσα από τις τρύπιες κάλτσες του τραπεζίτη.

Οι φωτογραφίες του «άτυχου» συμβάντος έκαναν τον γύρο του κόσμου και τον δοκιμαζόμενο Τούρκικο λαό να χαμογελάσει ειρωνικά. Βλέπετε οι Τούρκοι είχαν στην «μπούκα» το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα για τα σκληρά μέτρα που είχαν επιβάλει στην Τουρκική οικονομία και χάρηκαν με την εικόνα του ξεφτιλισμένου τραπεζίτη.

Άλλη μια φτωχή χώρα που το ΔΝΤ διάλεξε να «σκοτώσει» και μετά να «αναστήσει», προς τέρψη όλων αυτών των κρατικών και πολυεθνικών οργανισμών που αναγκάζουν τις κατώτερες τάξεις όλου του κόσμου να πληρώνουν κάθε χρόνο δισεκατομμύρια σε τόκους

και αποπληρωμές δανειών. Και επειδή καλώς ή κακώς η Ιστορία επαναλαμβάνεται και επειδή το αίμα των συντρόφων για την Επανάσταση ακόμα είναι νωπό σε αυτή την πύλη της Ανατολής, ας θυμηθούμε το Τουρκικό «θαύμα» κι ας αναλογιστούμε το Ελληνικό «θαύμα» που τόσο πρόθυμα τα ΜΜΕ σπένδουν να προεξοφλήσουν. Στην ουσία πρόκειται για την ίδια συνταγή, με λίγο διαφορετικά υλικά καθώς στην περίπτωση της Ελλάδας έχουμε να κάνουμε με ένα κοινό νόμισμα.

Όλα ξεκίνησαν το 2001, όταν η Τουρκία ήταν στα πρόθυρα οικονομικής και κοινωνικής κατάρρευσης. Παρότι η χώρα είχε περάσει από πολλές κρίσεις,

εκείνη του 2001 ήταν η πιο σοβαρή. Κατά τη διάρκεια του 2001, το ΑΕΠ της Τουρκίας μειώθηκε κατά 5.7%, ο πληθωρισμός στις τιμές των καταναλωτικών αγαθών έφθασε το 55% και η τουρκική λίρα υποτιμήθηκε κατά 51%. Οι χρεοκοπίες επιχειρήσεων ανακοινώνονταν η μία μετά την άλλη, και χιλιάδες εργαζόμενοι βρέθηκαν στο δρόμο. Για να αντιμετωπίσει την κρίση, η τότε κυβέρνηση Έτσεβιτ κάλεσε τον επιφανή οικονομολόγο Κεμάλ Ντερβίς από την Παγκόσμια Τράπεζα (Κεμάλ είπαμε, όχι Λουκά Παπαδήμο, μην μπερδεύεστε) και του ανέθεσε το υπουργείο οικονομικών. Αυτός λοιπόν ανέλαβε να προωθήσει ένα σκληρό

πρόγραμμα, το πολιτικό κόστος του οποίου καμία κυβέρνηση δε θα τολμούσε να αναλάβει.

Η Τουρκία δανείστηκε 46 δις δολάρια (46 δις είπαμε για μια χώρα όπου κατοικούν 75 εκατ. Άνθρωποι, όχι 245 δις ευρώ για την Ελλάδα των 11 εκατομμυρίων, μην τα συγχέετε!) από το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα. Στην συνέχεια εφαρμόστηκαν και εκεί τα γνωστά «αναπτυξιακά μέτρα»: δομικές αλλαγές, περικοπή των κρατικών δαπανών, πάγωμα των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων, μείωση των εταιρικών φόρων και αύξηση μιας σειράς άλλων, αναμόρφωση της γραφειοκρατίας προς την κατεύθυνση της διευκόλυνσης της επιχειρηματικής δραστηριότητας και των ξένων επενδύσεων και ιδιωτικοποίηση των σημαντικότερων κρατικών επιχειρήσεων. Τώρα λοιπόν που η Τουρκική οικονομία είχε γίνει «ανταγωνιστική», ήρθαν οι ξένοι επενδυτές με τα «δώρα» που θα έλεγε και ο Στουρνάρας (καμία σχέση με την πρόσφατη μεγάλη επιτυχία της επίσκεψης του έλληνα πρωθυπουργού σε Κίνα και Αζερμπαϊτζάν, εδώ πάμε καλύτερα) και έτσι άρχισε η «ανάπτυξη».

Όλοι άρχισαν να μιλάνε για το Τουρκικό

θαύμα, πρόσφατα μάλιστα αποπληρώθηκε και η τελευταία δόση του αρχικού δανείου. Το 2010 και το 2011 η Τουρκία ήταν η πιο γρήγορα αναπτυσσόμενη οικονομία του κόσμου μετά την Κίνα. Και τώρα που οι αριθμοί πάνε καλά, για να ριζούμε μια ματιά και σε μερικούς άλλους αριθμούς που δείχνουν πως η αύξηση του ρυθμού ανάπτυξης της τουρκικής οικονομίας και η μείωση του θνησιμότητας πληθωρισμού της χώρας, κάθε άλλο παρά φαίνεται να βελτιώνουν το βιοτικό επίπεδο για ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού των 75 εκατομμυρίων της Τουρκίας. Σύμφωνα με έκθεση του Τουρκικού Ινστιτούτου Στατιστικής για τη φτώχεια (2007), σχεδόν 13 εκατομμύρια άνθρωποι, δηλαδή το 17,8% του πληθυσμού ζει κάτω από το όριο της φτώχειας, ενώ 539.000 αντιμετωπίζουν άμεσα το φάσμα της πείνας, καθώς δεν κερδίζουν αρκετά χρήματα ώστε να εξασφαλίσουν ούτε τα απολύτως βασικά προς το ζην. Το όριο κάτω από το οποίο μια τετραμελής οικογένεια αντιμετωπίζει πρόβλημα σίτισης μειώθηκε από 323 ευρώ μηνιαίως το 2006, σε 120 ευρώ το 2007, φέρνοντας αντιμετώπιση με τη φτώχεια 12,93 εκατομμύρια Τούρκους.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΛΛΑ...

Προβολές Ταινιών & Αυτοδιαχειριζόμενο καφεενείο στην Κατάληψη Έπαυλης Κουβέλου

Πέμπτη 11 Ιουλίου 107'

Lock Stock & Two Smoking Barrels

Τέσσερις φίλοι απ' το Λονδίνο, ο Μπάκον, ο Σόουπ, ο Τομ και ο Έντι, μαζεύουν όλα τους τα χρήματα και τα δίνουν στον Έντι, για να τα παίξει στα χαρτιά με τον Χάρυ, έναν παραγωγό πορνό ταινιών με σκοπό να τον μαζέψει.

είδος: Crime | Thriller

Πέμπτη 18 Ιουλίου 106'

The Lost Honor of Katharina Blum

Η Καταρίνα Μπλουμ γνωρίζει έναν άντρα σε ένα πάρτι και μένουν μαζί εκείνο το βράδυ. Το επόμενο πρωί σηκώνει στα πόδια της αστυνομία και την συλλαμβάνουν για συμμετοχή σε τρομοκρατικές ενέργειες. Μια γυναίκα που χάνει την προσωπική της ζωή από τα φέματα της ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ και την έλλειψη δημοκρατίας.

είδος: Crime | Drama

Πέμπτη 25 Ιουλίου 136'

Come & See

Στη Λευκορωσία του 1943 ο 12χρονος Φλόρια ακολουθεί τους αντάρτες θέλοντας να γίνει σαν στρατιώτης. Οι φαντασιώσεις του, όμως, θα διαλυθούν όταν γίνει μάρτυρας της πολεμικής θηριωδίας.

είδος: Drama | History | War

Ώρα έναρξης προβολών 21:00
Το καφεενείο θα λειτουργεί τις ημέρες των προβολών από τις 19:00
Διεύθυνση: Διονύσιος και Σάββας

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΕΠΑΥΛΗΣ ΚΟΥΒΕΛΟΥ
ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΤΑΙΝΙΩΝ & ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ

11/7
Lock Stock & Two Smoking Barrels
Τέσσερις φίλοι απ' το Λονδίνο, ο Μπάκον, ο Σόουπ, ο Τομ και ο Έντι, μαζεύουν όλα τους τα χρήματα και τα δίνουν στον Έντι, για να τα παίξει στα χαρτιά με τον Χάρυ, έναν παραγωγό πορνό ταινιών με σκοπό να τον μαζέψει....

18/7
The Lost Honor of Katharina Blum
Η Καταρίνα Μπλουμ γνωρίζει έναν άντρα σε ένα πάρτι και μένουν μαζί εκείνο το βράδυ. Το επόμενο πρωί εισβάλλει στο σπίτι της η αστυνομία και την συλλαμβάνουν για συμμετοχή σε τρομοκρατικές ενέργειες. Μια γυναίκα που χάνει την προσωπική της ζωή από τα φέματα της ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ και την έλλειψη δημοκρατίας.

25/7 - **Come & See**
Στη Λευκορωσία του 1943 ο 12χρονος Φλόρια ακολουθεί τους αντάρτες θέλοντας να ζησει σαν στρατιώτης. Οι φαντασιώσεις του, όμως, θα διαλυθούν όταν γίνει μάρτυρας της πολεμικής θηριωδίας.

ώρα έναρξης προβολών 21.00, το καφεενείο θα λειτουργεί τις ημέρες των προβολών από τις 19.00

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΕΠΑΥΛΗΣ ΚΟΥΒΕΛΟΥ

3 ΗΜΕΡΟ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ
19/20/21 ΙΟΥΛΙΟΥ 2013

Η ομάδα, σε συνεργασία με τη Συνέλευση Αμαρουσίου και την Αντιφασιστική Πρωτοβουλία στα Βόρεια συνδιοργανώνουν την εκδήλωση, που περιλαμβάνει, συναυλίες, party, συλλογική κουζίνα, παρουσιάσεις, και συζητήσεις. Όσοι πιστοί προσέλθετε.

ΤΡΙΗΜΕΡΟ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ
στην Κατάληψη Έπαυλης Κουβέλου

Παρασκευή 19 Ιουλίου

18:00 Παρουσίαση - Συζήτηση: "Διακρούση αρχών, στόχων & θέσεων πολιτικής ομάδας" Πρωτοβουλία συντρόφων από Έπαυλη Κουβέλου

21:00-24:00 Συναυλία: *The (Dis)order Distorted Funktion The Dead Awaits*

Σάββατο 20 Ιουλίου

12:00 Καφεενείο

19:00-21:30 Παρουσίαση της μπροσουράς: "Αυτοδιάλυση της Scalp-Reflex Παρισίου: ένας αυτοκριτικός απολογισμός" + ανοιχτή Συζήτηση από τη συλλογικότητα Σε Τροχιά Σύγκρουσης

22:00-02:00 80's - 90's Party

Κυριακή 21 Ιουλίου

12:00-14:00 Παρουσίαση Λαχανόκηπου-Σπορείο

12:00-22:00 Συλλογική κουζίνα & Ρεμπέτικο γλέντι

Κατάληψη Έπαυλης Κουβέλου
Αντιφασιστική Πρωτοβουλία στα Βόρεια
Συνέλευση Αμαρουσίου
Διεύθυνση Διονύσιος & Σάββας Μπαρούσι
Πρόσβαση: ΗΣΑΠ (Σταθμός Αμαρουσίου) Λεωφόρος: Α7-Α8-11 4-5/9

Στο παρακάτω link, για όσους έχουν internet, θα βρείτε μία εξαιρετική ανάλυση από την Αντιφασιστική Πρωτοβουλία στα Βόρεια, για το ρατσιστικό φαινόμενο στην Ελλάδα του 2013. Μην τη χάσετε.

http://antifavoreia.espivblogs.net/files/2013/06/ενάντια_στη_λήθη.pdf

Αυτοδιάλυση της Scalp-Reflex Παρισίου: ένας αυτοκριτικός απολογισμός

Κυκλοφόρησε η μπροσουρά "Αυτοδιάλυση της Scalp - Reflex Παρισίου"

Ένας αυτοκριτικός απολογισμός". Αντιγράφοντας από την εισαγωγή της έκδοσης : "...ο λόγος για τον οποίο μεταφράσαμε και εκδίδουμε το κείμενο αυτοδιάλυσης της ομάδας Scalp - Reflex Παρισίου είναι η συμβολή του στον κινηματικό διάλογο, που έχει ανοίξει στην Ελλάδα τον τελευταίο χρόνο τουλάχιστον, αναφορικά με τα ζητήματα του αντιφασισμού όσο και γενικότερα για να εμπλουτίσει τις οπτικές των κινημάτων του ανταγωνισμού με τη βαρύτητα του αυτοκριτικού απολογισμού της τριαντάχρονης δράσης μιας από τις γνωστότερες αντιφασιστικές ομάδες της Γαλλίας..."

Παρουσίαση από τη συλλογικότητα "...σε τροχιά σύγκρουσης" Ανοιχτή συζήτηση
Σάββατο 20 Ιουλίου στην κατάληψη έπαυλης Κουβέλου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ

ΜΟΛΙΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

Γιώργος Κολέμπας - Γιάννης Μπιλλάς
Ο ανθρωπολογικός τύπος της αποανάπτυξης - τοπικοποίησης

Σειρά: Animal Politicum 6
Σχήμα: 12,5X19,5
Σελίδες: 104
Τιμή στα βιβλιοπωλεία: 5 ευρώ

Ο καπιταλισμός, πριν φανερώσει τα αδιέξοδά του, κατέστρεψε τον ψυχισμό των ανθρώπων, διαμόρφωσε έναν ανθρωπολογικό τύπο μοναχικό, νευρωτικό, αγχώδη, φοβικό και φοβισμένο, ανταγωνιστικό, επιθετικό, ενεργηκό, καριερίστα και αμοραλιστή, κάτοικο του «εγώ» και όχι του «εμείς». Ακόμα και σήμερα ο άνθρωπος αυτός διατηρεί την ψευδαίσθηση της ατομικής διαφυγής. Ο ανθρωπολογικός τύπος της ιδιωτείας, της απάθειας, της συναλλαγής και της αλλοτρίωσης είναι μέρος του προβλήματος που έχουμε να επλύσουμε. Είναι ανάγκη να υποθετίσουμε άλλα νοήματα, άλλες σημασίες και άλλα προτάγματα στη ζωή μας, με τα οποία θα αξίζει να ζει κανείς σήμερα και όχι να περιμένει την έφοδο στα «χειμερινά ανάκτορα». Διότι ο άνθρωπος, εκτός από κοινωνικά κατασκευές, είναι ταυτόχρονα και δημιουργός της ζωής του. Ο ετερόνομος άνθρωπος που, ως καταναλωτής, υπακούει και εκτελεί νόμους, εντολές και αφηγήσεις άλλων, χωρίς να συμμετέχει ο ίδιος στη λήψη των αποφάσεων, είναι απαραίτητο να αντικατασταθεί από τον αυτόνομο τύπο ανθρώπου, εκείνου που αυτοθεσμιζείται, που διαμορφώνει, δηλαδή, ο ίδιος τους θεσμούς και τους αναρεί, αν χρειαστεί. Το δικαίωμα του «συνανίκειν» είναι σύμφυτο με το δικαίωμα του «συναποφασίζειν» και είναι ίσως ο μόνος τρόπος προαγωγής της αίσθησης της κοινότητας, και αυτό γιατί ο άνθρωπος πρέπει να επιστρέψει στην κοινότητα των άλλων ανθρώπων ένα μέρος της ύπαρξής του που της το οφείλει. Έτσι, καλλιεργείται και η ξεχασμένη στις μέρες μας αίσθηση της ατομικής ευθύνης απέναντι στην κοινωνία. Η δημιουργία του νέου αυτού ανθρωπολογικού τύπου αποκτά στις μέρες μας τη διαδικασία του κατεπιόντος, εφόσον μια αυτόνομη, δημοκρατική και οικολογική κοινωνία δεν μπορεί να απαρτίζεται, ούτε φυσικά και να δημιουργηθεί, από τον τύπο του ανθρώπου που δημιουργεί η καταναλωτική κοινωνία.

Ο Γιώργος Κολέμπας εργάστηκε ως μαθηματικός στη Μέση Εκπαίδευση και τώρα ασχολείται με την οικο-γεωργία. Έχει γράψει τα βιβλία *Τοπικοποίηση: Από το παγκόσμιο... στο τοπικό (Αντιγόνη, 2009)* και *μαζί με τον Βασίλη Γιώκαρη το Κοινωνικοποίηση: Η διέξοδος από τις συμπληγάδες του κρατισμού και της ιδιωτικοποίησης (Οι Εκδόσεις των Συναδέλφων, 2012)*. Διαχειρίζεται το μπλογκ <http://topikopoiesi.blogspot.gr>

Ο Γιάννης Μπιλλάς είναι εκπαιδευτικός-βιοκαλλιεργητής και ζει στα Τρίκαλα Θεσσαλίας. Εργάζεται για την αποανάπτυξη και την άμεση δημοκρατία συμμετέχοντας στο <http://arokoiinou.com>

Ενας τρελός, τρελός, τρελός διάλογος

(Συνέβη στη θαλάσσια περιοχή της ΒΔ Ισπανίας). Ο παρακάτω διάλογος μεταξύ Αμερικανών και Ισπανών είναι πραγματικός, σύμφωνα με αυτούς που τον δημοσιοποίησαν, και καταγράφηκε από το κανάλι 106 (Finisterre / Galicia) των Θωαλάσσιων Επικοινωνιών.

Ισπανοί: Εδώ Α-835, για να αποφυγείτε τη σύγκρουση, παρακαλώ αλλάξτε την πορεία σας 15 μίρες βόρεια. Αυτή τη στιγμή βρίσκεστε 25 ναυτικά μίλια μακριά και κατευθύνεστε ακριβώς κατά πάνω μας.

Αμερικανοί: Αλλάξτε εσείς την πορεία σας 15 μίρες νότια.

Ισπανοί: Αρνητικών! Επανάλαμβάνω, αλλάξτε πορεία 15 μίρες, 15 μίρες βόρεια.

Αμερικανοί: Σας ομιλεί ο πλοίαρχος σκάφους των ΗΠΑ, αλλάξτε πάραυτα την πορεία σας 15 μίρες νότια.

Ισπανοί: Την υπόδειξή σας δεν τη βρίσκουμε ούτε λογική ούτε εφικτή. Εάν δεν θέλετε να προσκορούστε επάνω μας, αλλάξτε την πορεία σας 15 μίρες βόρεια.

Αμερικανοί: (Με υψωμένη φωνή) Σας ομιλεί ο πλοίαρχος Richard James Howard του σκάφους USS Montana, του δεύτερου σε μέγεθος αεροπλανοφόρου του στόλου των ΗΠΑ. Έχουμε μαζί μας δύο αντιτορπηκικά, καταδιωκτικό αεροσκάφος και τέσσερα υποβρύχια. Επιπλέον έχουμε την υποστήριξη καταδρομικών. Δεν κάνω υπόδειξη, αλλά σας διατάσσω! Αλλάξτε πορεία 15 μίρες νότια, σε αντίθετη περίπτωση θα προβούμε σε όλες τις απαραίτητες ενέργειες για την ασφάλεια του στόλου μας. Πάραυτα τοσκαστείτε και αλλάξτε πορεία!

Ισπανοί: Σας ομιλεί ο Juan Manuel Salas Alcantara, εδώ είμαστε δύο άτομα. Έχουμε μαζί μας ένα σκύλο, το βραδινό μας φαγητό, δύο μπουκάλια μπύρα και ένα καναρίνι. Το καθαρίνι κοιμάται απέναντί στην ώρα. Επιπλέον μας υποστηρίζει ο ραδιοφωνικός σταθμός Cedena Dial de La Coruna. Σας ομιλούμε από τον φάρο με αριθμό Α-835 των Ισπανικών ακτών Finisterre Galicia και σας γνωστοποιούμε ότι δεν έχουμε πρόθεση να μετακινήσουμε. Δεν έχουμε ιδέα αν είμαστε ο μεγαλύτερος ή μικρότερος φάρος των Ισπανικών ακτών. Μπορείτε να προβείτε σε όλες τις απαραίτητες ενέργειες για την ασφάλεια του σκάφους σας, που σας επαναλαμβάνω κατευθύνεται ολοτακώς προς τις βραχώδεις ακτές μας. Αλλά και πάλι επιμένουμε και σας υποδεικνύουμε να αλλάξετε την πορεία σας 15 μίρες βόρεια.

Αμερικανοί: ΟΚ, κατανοητόν, ευχαριστούμε...

Από την "εφημερίδα των συντακτών"

links
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΧΩΡΟΙ: Συνέλευση Αμαρουσίου: <http://ansinamar.blogspot.gr> Κατάληψη Έπαυλης Κουβέλου (Μαρούσι): <http://epavlikouvelou.squat.gr/> Κατάληψη κτήματος Πραπόπουλου (Χαλάνδρι): <http://epavlikouvelou.squat.gr/> Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Στρούγκα (Ν. Φιλαδέλφεια): <http://strouga.espivblogs.net/>
ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ: Ελευθεριακή Συνδικαλιστική Ένωση: <http://athens.es-e-gr.org/> Αναρχο-συνδικαλιστική Πρωτοβουλία Ροσιάντε: <http://rocinante.gr/>
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ: <https://athens.indymedia.org>, <http://eagainst.com/>, <http://risinggalaxy.wordpress.com/>, <http://anazopyrosi.espivblogs.net/>, <http://strouga.espivblogs.net/>, <http://antifavoreia.espivblogs.net/>

Πολιτική ανακοίνωση του Κενού Δικτύου

Οι Μέρες της Σκλαβιάς Μας Είναι Μετρημένες!

Οι μαζικές εξεγέρσεις σε όλο τον κόσμο δείχνουν ξεκάθαρα ότι οι άνθρωποι αρχίζουν επιτέλους να αντιστέκονται στις διαταγές εκείνων που αποφασίζουν και διατάζουν χωρίς να μας ρωτούν, στις διαταγές εκείνων που νομίζουν ότι κάτω από το θρόνο τους υπάρχουν πρόθυμοι ηλίθιοι για να υπηρετήσουν τα συμφέροντά τους, υπάκουοι υπήκοοι που σκύβουν το κεφάλι στην εκμετάλλευση, την καταπίεση, την ανισότητα και την μιζέρια που βιώνουν καθημερινά. Δεν είμαστε δούλοι καμιάς κυβέρνησης, κανενός κράτους, καμιάς άρχουσας τάξης, κανενός διεθνούς οργανισμού. Δεν είμαστε σκλάβοι κανενός συστήματος διακυβέρνησης ή τρόπου παραγωγής που μετατρέπει τους πλούσιους σε πάμπλουτους και τους φτωχούς σε εξαθλιωμένους. Δεν συναινούμε στο ξεπούλημα της ζωής μας και των αγώνων μας, και πάνω απ' όλα δεν συναινουμε στο ξεπούλημα της αξιοπρέπειάς μας. Αρκετά με την επίθεση στην κοινωνία και την αφαιμάξη της, αρκετά με τους εκβιασμούς στους χώρους εργασίας, αρκετά με τις αυταπάτες και τις ψεύτικες υποσχέσεις για δήθεν καλύτερη ποιότητα ζωής, αρκετά με την «κονόμα» και τις καταναλωτικές πλαστές επιθυμίες.

Κλειστήκαμε για αρκετό καιρό στα σπίτια μας κάνοντας υπομονετικά τα ίδια δρομολόγια κάθε μέρα, ξεκινώντας τον διπλό μας, αδιαφορώντας για τον γείτονά μας, ξεκινώντας ότι και αυτός είναι σαν εμάς από όπου και αν κατάγεται και ότι μόνο μαζί του μπορούμε να αλλάξουμε αυτόν τον κόσμο. Μόνο όλοι μαζί μπορούμε να αλλάξουμε τον κόσμο. Τώρα όμως βγήκαμε από τα σπίτια μας και αυτό συνέβη όχι μόνο στην Ελλάδα. Από το Κάιρο και την Τύνιδα ως το Λονδίνο, από την Κωνσταντινούπολη και την Άγκυρα ως την Μαδρίτη, την Λισσαβώνα, το Παρίσι και το Μεξικό, την Νέα Υόρκη και το Όκλαντ, το Μπακρέιν και την Στοκχόλμη, την Λιβύη και την Ινδονησία, την Χιλή και την Βενεζουέλα, την Ιαπωνία, την Αϊτή, την Ινδία και το Θιβέτ, τη Νέα Γουινέα και την Αργεντινή, την Ρωσία και την Νότια Αφρική... παντού, σε όλο τον κόσμο, οι άνθρωποι που βιώνουν την εκμετάλλευση και την καταπίεση βγαίνουν από τα σπίτια τους και εξεγείρονται γιατί κατάλαβαν ότι κλεισμένοι μέσα σε αυτά είχαν τελικά φυλακιστεί στις μικρές ασήμαντες ατομικές τους φυλακές. Μόνο που τα σύγχρονα κλουβιά, οι μοντέρνες φυλακές δεν έχουν πλέον κάγκελα και δεσμοφύλακες αλλά επίπεδη τηλεόραση και παρουσιαστές ειδήσεων που επιτηρούν και επιβάλλουν το φόβο και το ψέμα, αστυνομικούς και κάμερες

Ο Παγκόσμιος Καπιταλισμός σκότωσε την αυταπάτη της Αντιπροσωπευτικής Δημοκρατίας, τώρα εμείς ήρθε η ώρα να σκοτώσουμε τον Παγκόσμιο Καπιταλισμό!

που επιτηρούν το κάθε σου βήμα.. Την πατίσανε όμως όλοι αυτοί οι μοντέρνοι δεσμοφύλακες γιατί η κοινωνία των καταπεσμένων τους ξεπέρασε. Άς ξέρουν οι δημοσιογραφικοί της τηλεόρασης, των κυριλέ περιοδικών και των καθεστωτικών εφημερίδων, οι μαριονέτες των οικονομικών συμφερόντων των μεγάλων επιχειρήσεων μαζικής αποβλάκωσης και όλων των άλλων Μέσων Μαζικής Εξημέρωσης ότι οι μέρες της αφθονίας τους σιγά-σιγά τελειώνουν γιατί η προπαγάνδα, το ψέμα και η συκοφαντία τους είναι πλέον φανερές σε όλους. Όσο δε για όλους τους πολιτικούς, τους διεφθαρμένους αυλοκόλακες της καπιταλιστικής αγοράς και όλους τους τοπικούς φύλακες των παγκόσμιων οικονομικών συμφερόντων ένα έχουμε να πούμε: Εσείς κύριοι τελειώσατε, ξεφτιλιστίκατε, ξεπουληθήκατε. Δεν υπάρχουν πλέον για εμάς. Ίσως να υπάρχουν μόνο για τα αφεντικά σας, αν και απ' ότι μαθαίνουμε δεν υπάρχουν πλέον ούτε για αυτούς. Τώρα υπάρχουν ΕΜΕΙΣ! Και υπάρχουνε όλοι ως «φιλήσυχοι νομοταγείς και υπάκουοι πολίτες», όχι σαν υπνωτισμένοι πασιό στα κελεύσματα της εξουσίας, ούτε καν τελικά ως «πολίτες» γιατί, κατά την προσφιλή συνήθεια των καταπεστών, διαστρεβλώσατε τον όρο «πολίτης» και τον κάνατε συνώνυμο της απάθειας, της υποταγής, της εγωπάθειας και του ατομισμού. Υπάρχουμε μονάχα ως ΑΝΘΡΩΠΟΙ,

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ ΑΤΟΜΑ, μέλη μιας κοινωνίας που παραλίγο να ξεχάσουμε τί σημαίνει να επικοινωνούμε μεταξύ μας. Υπάρχουμε ως αυτοί που θέλουν να πάρουν τη ζωή τους στα χέρια τους και να αποφασίζουν οι ίδιοι για τις τύχες τους μακριά από κόμματα και παρωχημένες ιδεολογικές οργανώσεις, μακριά από εθνικιστικούς ή άλλους φασιστικούς φανατισμούς, μακριά από κάθε είδους δογματισμούς και τυραννικούς σχεδιασμούς που βρωμάνε θάνατο. Υπάρχουμε πλέον μονάχα ως ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΙ που δεν χρειάζονται ούτε τους επαγγελματίες πολιτικούς,

ούτε τους μεγαλομανείς και άπληστους επιχειρηματίες που μας πίνουν το αίμα ξαπλωμένοι στις πολυτελείς κατοικίες τους. Υπάρχουμε δηλαδή μονάχα ως ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ελεύθερων ανθρώπων που θέλουμε να αυτό-κυβερνηθούμε, να διαχειριστούμε από κοινού τον κόσμο μας και ξέρουμε πως μπορούμε να το κάνουμε αυτό στηριζόμενοι σε τρεις βασικές αξίες: ΑΛΛΗΛΟΒΟΗΘΕΙΑ, ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ, ΑΝΤΙ-ΙΕΡΑΡΧΙΑ

Αλληλεγγύη για Όλους όσους αγωνίζονται ενάντια στον Σύγχρονο Ολοκληρωτισμό, στην Τουρκία και όπου αλλού και αν βρίσκονται στον Κόσμο!
ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΕΡΧΟΜΑΣΤΕ ΝΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΟΥΜΕ ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΑΝΙΣΟΤΗΤΑ, ΚΑΘΕ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ, ΚΑΘΕ ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΜΟ!

Να μην Ζήσουμε σαν Δούλοι!
Να Πάρουμε Πίσω τον Κλεμμένο Χώρο και τον Χαμένο Χρόνο μας. Συμμετοχή Όλων μας σε ταξικές, πολιτικές, κοινωνικές και πολιτιστικές συλλογικότητες!
Λαϊκές Συνελεύσεις σε Κάθε Γειτονιά! ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΚΕΝΟ ΔΙΚΤΥΟ

Οδρόμος που οδηγεί στον Ολοκληρωτισμό είναι στρωμένος με «ρεαλισμό» και «υπευθυνότητα». Οι Κυβερνήτες μετατρέπουν την ζωή μας σε μια έρημο από χρέη, φοβίες και κατάθλιψη, ο Δήμαρχος επιτίθεται στις καταλήψεις και τα ανεξάρτητα θέατρα και κάνει εγκαίνια σε στρατόπεδα συγκέντρωσης εμπνευσμένα από τις Ευρωπαϊκές νεκροπόλεις, στα κακόφημα σοκάκια τα παιδιά πεθαίνουν απ' τη πρέζα και εκπορνούνται για λίγες δεκάρες, οι μικροαστοί κοιτάζουν υπνωτισμένοι την ζωή τους να αντικαθρεφτίζεται στα απογευματινά σίριαλ, η απάθεια έγινε μίσος για την ζωή και αυτοί που μισούν την ζωή ετοιμάζονται να στήσουν ξανά εκτελεστικά αποσπάσματα για τους «ξένους» και τους «ανώμαλους», η αστυνομία και ο στρατός κυβερνούν τον τόπο αφού πλέον, η μόνη λειτουργία του Κράτους είναι να προστατεύει τα συμφέροντα της οικονομικής ελίτ από τις εξαγριωμένες μάζες, οι ακαδημαϊκοί μετατρέπουν τα πανεπιστήμια σε φέουδα για εκτροπή μορφωμένων ζό-

μπι, οι εργαζόμενοι ετοιμάζονται να ικανοποιήσουν με το αίμα τους τα επενδυτικά κριτήρια Κινέζων και Ρώσων managers... Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΠΕΡΑΣΕ ΓΡΗΓΟΡΑ... ΚΑΙ ΔΕΝ ΠΡΟΛΑΒΑΜΕ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ ΤΙΠΟΤΑ! Εμείς στεκόμαστε από την άλλη μεριά του οδοφράγματος και σε περιμένουμε... Κάνουμε απελπισμένα σινιάλα μέσα στο μισοσκόταδο του φόβου, της αδιαφορίας και της απέραντης ύπνωσης... Κοινωνικά Κέντρα, Καταλήψεις, Αυτό-Οργανωμένες εκδηλώσεις στον Δημόσιο Χώρο, Συνελεύσεις Γειτονιάς, μικρές δημιουργικές παρέες φίλων, underground ομάδες, σωματεία βάσης, άνθρωποι που πολεμάνε με όλους τους τρόπους με τα ελάχιστα μέσα που μοιράζονται μεταξύ τους ενάντια στον σύγχρονο παγκόσμιο Ολοκληρωτισμό. Φρικαρισμένοι άνεργοι, εργάτες που σιχαινούνται την δουλειά τους, πιτσιρικάδες που μισούν τους καταναγκασμούς, ρομαντικοί μεσήλικες, κορίτσια που δεν θέλουν να υπακούσουν σε κανέναν, «είμαστε όλοι μπάσταρδοι, τρελοί και ερωτευμένοι»... Βρες τί είναι αυτό που σου αναλογεί να κάνεις στον Δημόσιο Χώρο και

κάν' το ΤΩΡΑ! Υπάρχει μια λεπτή γραμμή που ενώνει τον αγώνα για την υπεράσπιση της Ελευθερίας της Έκφρασης στον Δημόσιο Χώρο με τον αγώνα των κατοίκων στην Χαλκιδική, ο Λόφος του Στρέφει και το Πεδίο του Άρεως ενώνονται με την Κερατέα, τις Σκουριές, την αυτοδιαχειριζόμενη παραλία της Βούλας και του Αγίου Κοσμά, με τις καταλήψεις στην Κρήτη και την Πάτρα, τα κοινωνικά κέντρα στην Κομοτηνή, την Μυτιλήνη και τα Πάνενα, τις μικρές μας επιθυμίες και τα μεγάλα μας όνειρα! Κάθε εκβιαστικός καταναγκασμός, κάθε τοπικό οικολογικό έγκλημα, κάθε μικρός ψιθυριστός ρατσισμός, κάθε μέρα δικιάς μας αδιαφορίας και υποταγής καταστρέφει την ζωή όλων μας για πάντα...

Να υπερασπιστούμε την Ζωή!

**Η ΑΝΘΡΩΠΙΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΟΝΟ ΜΑΣ ΧΡΕΟΣ!
ΝΑ ΜΗΝ ΖΗΣΟΥΜΕ ΣΑΝ ΔΟΥΛΟΙ!**